

Stolper, den stod der endnu hældende sig lidt ud over Gaden, som den altid havde gjort. Og dér lå Gamle-Sidses tilgroede Hytte med den skæve Dør og Ruden med Regnbue-agtige Farver, som Solen gennem mangfoldige Aar havde brændt ind i Glasset.

Men Gaardene syntes ham sært lukkede som sædvanligt. Der stod Kulde ud af Portene, syntes han. Og han mærkede en tung Luft som en knugende Magt over sig.

Kræn Odgaard stod ved Vejen og røgte af sin Pipe, bred og skræven. Men han sa'e alligevel: Er det ikke Otto? — A tykkes nok. Han saa op og ned af Otto. Tho du er bleven en hel Herre, gryntede han smaaende, lidt haanligt.

Otto hilste, men han tænkte: Din dumme, hovne Hund, der ikke har Begreb om Tilværelsen. Otto vidste med sig selv, at han i Syn og Sans nu var langt foran Storbonden i Lundtoft.

Er Marie inde? spurgte Otto, hun tjente jo dér.

Jov, det var hun. Ja, i to har jo hvisket noget sammen, smaa Kræn. Men han tilføjede straks det alvorligt: Hun er en flink Pige. Værsgodt!

Marie vaskede Mælkedunger i Bryggerset og blev hel beflippet, for hun havde ikke ventet ham. Hun tørrede Hænderne af i Forklædet og fik da sagt: Men Godaw, Otto! der var undertrykt Jubel i hendes Stemme. Men da hun havde set lidt paa ham, som han stod dér saa fin i Tøjet med Snæppen af Lommeterklædet flæst op i Brystdommen, syntes hun ikke, hun var ham værdig.

Men ykkelig var det, da han trykkede hende til sig.

DER blev stor Opstandelse. Marie holdt paa, at Otto absolut ikke maatte rejse, absolut ikke. Og Kræn Odgaard, — der ikke nøjedes med at ordne sine egne Sager men var i Besiddelse af en faderlig Omsorg, der strakte sig til høj og lav i hans Omkreds, — han foreslog, at de Unge skulde gifte sig. Otto lod jo til at være et ædeligt Menneske, selv om han havde været i København, der var just en Aftægtsallighed ledig i Nabogaarden, den kunde nok faas til Leje, der kunde Otto begynde, og man havde ligefrem haardt Brug for en Skræder i Byen.

Otto betænkte sig i flere Dage. Han frygtede nemlig at komme ud af Forbindelse med den Bevægelse, han skyldte saa meget, ja paa en Maade slet Liv, kunde man næsten sige, — og saa blive begravet i Lundtoft.

Men selvfølgelig vilde han holde »Badet«, det kunde han umuligt undvære, det var nemlig som en Stæng, der forbandt ham med den Livsbevægelse, han var knyttet saa inderligt til.

Det kunde vel ogsaa have sin Betydning at faa det udbudt til denne Egn, tænkte Otto, hvad der, hvem ved, kunde betyde en Skærv til Tidens Kongstanke selv i denne Aftag...

Og saa faa sin egen Forretning! Sin egen Mand, det var ogsaa noget. Og Marie vilde saa gerne. Otto tænkte frem og tilbage. Han var jo stillet uadalt, han havde ikke Evnen til at tale, han var den tavse Mand, og gennem hele hans Barndoms Tid havde hans Mund været presset sammen ved Forholdenes Magt.

DET blev som Marie og Kræn Odgaard vilde det.

Der kom Skilt ud. Og det første Otto foretog sig var at bestille »Socialisten«. Forretningen begyndte sent, en By som Lundtoft kunde nok få en Skræder noget at bestille. Det aa godt ud. En Tid gik det ligefrem udmerket. Men saa...

Ja Otto var et ordentligt Menneske, men... Han var en flittig Mand, men. Og en dygtig Skræder var han ogsaa. Hm.

Ja hvad saa? Jo, der var jo dether Blad. Hver Dag Posten kom til Brevsamlingsskabet havde man sin Næse i alle

Postsagerne, baade Breve, Aviser og andre Forsendelser, for Brevsamleren, en pensioneret Skolelærer, kunde dog ikke holde Justits over Sognets gode Folk, over »Mændene« i Byen. Og siden Skræderen havde besidlet »Socialisten«, kappedes man om at faa fat i det Blad. De kendte ikke andet til det Organ end hvad der gjaldt i den almindelige Omtale i Overensstemmelse med den Besked, Stedets Avis bragte, at det altsaa var et Smudsblad, der vilde omstyrte Kristendommen, ophæve Ægteskabet, berøve ordentlige Mennesker Ejendomme og Formue, kort sagt komme til Livs ved alle tænkelige og utænkelige Midler alt, hvad man hidtil havde set højt. Af dette skidne Papir fandtes her vel næppe et eneste Eksempplar i flere Miles Omkreds, og nu vilde Skræderen aabne Lundtoft for dette Giftstof.

Men der var Sensation i Sagen, og hende paa Brevsamlingsskabet snakkede man om Begivenheden. Uvillien mod Skræderen voksede.

De naadeholdne mente dog, at det maaske var noget foreløbigt, der oplyste ved næste Kvartal.

Men det viste sig, at Skræderen bestilte »Socialisten« paa en frisk. Det var frækt. Og saa gik han omkring og saa onskabsfuld ud af sine smaa, stikkende Øjne, som om han vilde drille dem.

Kræn Odgaard blev stillende Befolkningens Talere og lod Skræder-Otto forstaa, at man ønskede ikke Smudsbladet ind i Sognet, og at man ventede, han vilde afsige det.

Men det var som at slaa Vand paa en Gaas. Den lille, tilsyneladende fredelige Skræder viste sig som en Stivstikker paa dette Punkt. Og Odgaard fik et kraftigt Indtryk af, at Skræder-Otto virkelig var en ren Socialist, hvad man dog hidtil næppe havde troet for Alvor.

TIDEN slæbte sig hed saa sludelig. Uvillien voksede.

Tilslidst gik Odgaard en Dag ind til Skræderen for at tale direkte om Sagen, for dette kunde Søren mistene ikke blive ved at gaa. Han snød sin Næse og harked Slimen af Halsen, inden han traadte ind i Værkstedet. Men han vilde være human. Han satte sig paa Benken og sa'e med det samme, ret venligt Du kommer til at sige det Blad af.

Otto saa fast, næsten haardt paa Kræn og spurgte: Hvorfor det?

Folk siger det ikke.

Hvem er Folk?

Tho det er ja Mændene i Lundtoft, svarede Kræn.

Da trak Skræder-Otto Mundvigene haanligt nedad.

Det la'e Kræn Mærke til og rynkede Panden. Men han beherskede sig og tilføjede. Du bliver nu alligevel nødt til det Otto, om ikke for andet, saa for din Kones og Børns Skyld. Det er da os du skal leve af.

Otto svarede straks, at der aldrig kunde være Tale om, han vilde svigte, for da maatte han foragte sig selv. Det er en helig Sag for mig. Sig »Mændene« det.

Det er da ingen ligefrem Religions-

Sag, om du holder det Blad eller ikke.

Otto svarede med en Fasthed og Styrke, som man ikke skulde ha'e tiltroet den lille, svagelige Mand: Jo, det er det i Virkeligheden.

Kræn Odgaard bad ham endnu betænke, at her kunde han faa en pæn Levevej, det eneste man forlangte af ham var, at han skulde afsige det skidt Blad; det var da ikke meget, og man kunde da ikke forstaa det anderledes, end at han bare vilde trodse Befolkningen, og det skulde han vogte sig for.

Men da sprang Skræder Otto ud paa Gulvet som en Rasende, det var som han var gaaet fra sit Vid. Nej, om de saa slog ham ihjel og strengede hans Tarme om Kirketaarnet, vilde han ikke vige — her var netop det Sted, han skulde staa fast paa.

Marie, der sad med sit Barn paa Skødet, blev hel forfærdet, saadan havde hun aldrig set ham, hendes kære Mand, — han glemte paa en vild Sjæl.

Men Kræn Odgaard blev alvorligt stille. Han bemærkede kun, idet han rejste sig fra Benken: Naa, ja saa er du dømt Otto. Det er sørgeligt, men nu kan du godt ta'e dit Skilt ned.

Dermed gik han.

OG SAA blev Snakken i Sognet den, at naar Skræder-Otto ligefrem vilde trodse Befolkningen, saa maatte han straffes. Thi den, der ikke vil høre, han maa føle.

Det skete ikke paa een Gang ved nogen højtidelig Handlings Akt, men lidt efter lidt, saa blev den ene Kunde borte, noget efter blev det samme Tilfældet med en anden Kunde, og saadan blev det ved og blev ved, indtil Otto var ved Tølgrensen.

Da kom han til at hade. Og var han dømt af Mændene i Lundtoft, da havde han ogsaa dømt dem. Han var en tavst Mand, men Dommen over dem stod at læse i hans Ansigt. Dette Blik! Ja det var et strengt Ansigt at se paa. Han gik omkring imellem dem med det forsultne, forgræmmede Udtryk et Genfærd, der stirrede paa dem. Det var Dommen.

Men Lundtofterne var lige saa selge som han.

Ja, man bebrejdede endog Kræn Odgaard, at han havde givet Skræderen og hans Kone Arbejde, da Nøden skred over deres Dørtærskel. Det blev sagt af en af »Mændene«, at Skræderen skulde sultes ud af Sognet, hvis han blev her, kunde det risikeres, at de fik hele Familien paa Kommunen. Og det var en stor Fejl af Kræn Odgaard.

Kræn indrømmede det paa en vis Maade. Men han undskyldte sig med, at Marie havde tjent ham og var et flink Menneske, hun kunde da ikke gøre for, at Manden var bleven tosse. Og han — ja, Manden troede virkelig paa det han sa'e, — og saa har de saa møt et dejligt bette Barn... A kunde Søren mistene ikke sige Nej. —

Det var midt i det kolde Efteraar, Otto og hans Kone lå i Kartoflerne i Stod og Regn og Ondtvejr. Han blev syg og fik Lungbetændelse. Naar det sker i høj Grad er en skrøbelig Mand snart færdig. Det varede heller ikke ret længe inden Skræder-Ottos Saga var ude.

Hans ensomme Grav ligger neden for Kirken for sig selv. Paa hans Gravtue er rejst et simpelt Trækors, og paa dette er malet paa den ene Side: »De afledte ham, slog ham og lode ham ligge«. Lucas 10,30 og paa den anden Side: »Mange, som er de første, skulde blive de sidste«.

Det var sket i Følge Ottos Vilje. Han vilde, at disse Skriftsteder efter hans Død skulde rive Lundtoft-Mændene i Næsen som Sennep, naar de besøgte Guds Hus.

Johan Skjoldborg.

Gledilig jøl og gott komandi år
·FØROYA·
SOCIAL-DEMOKRAT
yuskir
øllum lesarum og vinum sínum.

Utevarar:
Javnaðarmannafelag.
Ábyrgdarmáður: M. S. Viðstein.
Prentsmíðja
B. Z. Jensens, Tórshavn.